Žal. úřad vycházel — jak uvedeno — z odchylného právního názoru, že při mzdě hodinové jest vždy pokládati za denní mzdu osminásobek hodinové mzdy. Tímto právním názorem klade úřad na místo skutečně vydělané mzdy fikci, že denní mzdou jest osminásobek smluvené hodinové mzdy i když se 8 hodin nepracovalo. Tím octl se podle hořeních úvah v rozporu se zákonem. Ježto však na tomto nesprávném právním názoru jest vybudován jak výrok o doplatku pojistného podle § 20 odst. 1 cit. zák., tak i výrok o náhradě podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 téhož zák., bylo nař. rozhodnutí, pokud zavazuje st-le platiti pojistné a podpůrný náklad, zrušiti pro nezákonnost.

## Č. 10.747.

**Zdravotnictví. — Pojištění nemocenské (Slovensko): I. * Závazek rodičů platiti za nemajetné své děti léčebné ve veřejné nemocnici podle § 7 zák. čl. XXI:98 nezaniká, vystoupí-li dítě sňatkem ze společné domácnosti rodičů. — II. Závazku toho však není, je-li provdaná dcera účastna soc. pojištění a je-li tu náhradní povinnost nemoc. pojišťovny.**

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 16.117.)

Věc: Jan Sz. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o léčebné Marie A.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Okresní úřad v Prešově výměry z 23. září 1930 a z 27. listopadu 1930 uložil Janu Sz., rolníku v P., aby zaplatil za svou dceru Marii provdanou A. podle § 7 písm. a) zák. čl. XXI:1898 útraty ošetřování v měst. veř. nemocnici v Prešově částkami 399 Kč, 490 Kč a 529 Kč. — — —

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutími nevyhověl odvolání Jana Sz. a potvrdil výměry okr. úřadu. — — —

O stížnostech na rozhodnutí ta podaných uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí jsou založena na předpisu § 7 zák. článku XXI:1898, jenž stanoví, že v případě chudoby k placení povinných ošetřovanců, uvedených v § 6 »hradí ošetřovací a dopravní útraty ..... tito příbuzní: a) rodiče, děd a bába za svoje děti a vnuky, b) děti a vnuci za svoje rodiče, za děda a bábu, c) manželé vzájemně.

Stížnosti popírají platební závazek st-le jakožto otce ošetřované, tvrdí, že úřad nesprávně vkládá do cit. ustanovení § 7 slova »i když je vdaná a má vlastní domácnost«, a dovozují, že na tento případ lze použíti jedině § 7 písm. c), t. j. že léčebné za manželku platí manžel. Je-li však nemajetný a neplatí-li ani nemocenská pokladna, nastupuje podle mínění stížnosti jako subsidiární ručitelka obec podle § 8.

Stížnostem nelze dáti za pravdu.

Správně námitku tu vyvrátil už žal. úřad poukázav na to, že § 7 ukládaje rodičům platiti léčebné za děti, nestanoví, že by se závazek ten nevztahoval na děti, jež provdáním vystoupily z domácnosti rodičů. Cit. § 7 náhradní povinnost rodičů a ostatních příbuzných zde jmenovaných

váže jedině na dva předpoklady, totiž, aby tu byl 1. primérní závazek ošetřovance podle § 6 a 2. chudoba ošetřovance. Jiná omezení nestanoví, tak zejména v případě písm. a) nerozeznává mezi dětmi sdílejícími domácnost rodičů a dětmi provdanými, vedoucími vlastní domácnost, praví všeobecně »za své děti a vnuky«. Správnost výkladu, že závazek rodičů tu nepomíjí provdáním dítěte, podává se per argumentum a minori ad maius i z úvahy, že závazek plynoucí z tohoto rodinného poměru se vztahuje na vnuky, tedy potomstvo dítěte, což by nebylo lze srovnati s výkladem hájeným stížnostmi, že závazek rodičů končí provdáním dítěte, ježto by bylo nedůsledným, aby rodiče neručili za léčebné dítěte, ručili však za léčebné vzdálenějších pokrevných příbuzných. Z úpravy § 7 plyne konkurence závazku příbuzných zde jmenovaných a důsledkem toho jest právo volby na straně veř. nemocnice, takže není přípustná námitka, že placení jest požadovati předem od jiného příbuzného. Tvrdí-li stížnosti, že nastupuje před eventuelním závazkem rodičů subsidiární ručení obce, brojí proti jasnému znění cit. zák., jenž v § 8 výslovně stanoví, že povinnost obce domovské nastává teprve, »když nemocný sám, nebo jeho příbuzní, podle předchozího paragrafu místo něho k placení povinní, jsou chudobni a §§ 4 až 7 nelze použíti.«

Bylo proto shora uvedenou námitku stížností uznati za bezdůvodnou.

Stížnosti ještě namítají, že zeť st-lův Štěpán A. jest jakožto obuvnický pomocník členem nemocenské pojišťovny a má proto nárok na ošetření nemocniční členů své rodiny vůči pojišťovně.

Nař. rozhodnutí, odsuzující st-le hraditi náklady nemocničního ošetřování své dcery, odvolávají se jedině na cit. § 7. Povinnost otce hraditi léčebné veř. nemocnice za nemajetnou dceru nastupuje podle tohoto předpisu jen, jsou-li tu předpoklady § 6 téhož zák. Tento § 6 ustanovuje, že útraty ošetřovací platí si sami: a) ti, kdož nejsou členy nemocenské nebo bratrské pokladny....., b) členové nemocenské nebo bratrské pokladny, nepřipadají-li ošetřovací útraty v celku neb částečně na řád nemocenské nebo bratrské pokladny..... Z ustanovení toho plyne, že povinnost pokladny hraditi útraty nemocničního léčení vylučuje povinnost ošetřovaného samého a jest tedy závazkem primérním. Z této zásady se podává výklad této normy v ten rozum, že zákon osobní závaznost ošetřované osoby vylučuje tehdy, když a pokud nastupuje z titulu nemocenského pojištění nárok ošetřované osoby na bezplatné léčení na řád nemocenské nebo bratrské pokladny.

Byl by tedy st-l podle cit. § 6 b) liberován od náhrady nemocničního ošetření své dcery zcela nebo částečně tenkráte, kdyby tu byla náhradní povinnost pokladny (pojišťovny). — Žal. úřad se v nař. rozhodnutích zmíněnou námitkou nezabývá, ač podle zákonného stavu, platného v době vzniku předmětných útrat nemocničních (18. prosince 1926 až 10. ledna 1927, 4. listopadu až 22. listopadu 1929, 12. května až 3. června 1930) jest nemocenská pojišťovna za určitých předpokladů zavázána k náhradám i v případech nemocničního ošetření příslušníků rodiny pojištěncovy. V tom směru — vzhledem k době léčení — přichází v úvahu § 150 zák. č. 221/24, podle něhož jest nemoc. pojišťovna povinna nahraditi veř. nemocnici určitou částku nákladů ošetřovacích, je-li nemocniční ošetřování poskytnuto na její poukaz.

Jelikož po této stránce žal. úřad neprovedl nutných šetření a námitku tu nechal nepovšimnutou, ač se týkala okolnosti pro spor rozhodné, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

## Č. 10.748.

**Řízení správní: * Otázka, zda akt, proti němuž byl vznesen opravný prostředek, jest aktem ničím, je pro otázku včasnosti onoho opravného prostředku bez významu.**

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 16.267.)

Věc: Firma »L.-ský nábytek«, nákupní a prodejní družstvo, zapsané spol. s ruč. obm. v L. (adv. Dr. Vladimír Rytíř z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o včasnost opravného prostředku ve věci pensijního pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 30. října 1930 prohlásila zem. úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Praze podle § 70 pens. zák., že stěžující si firma ručí za pojistné, jež měla platiti její předchůdkyně Anna S., bývalá majitelka firmy L.-ský nábytek v P., a to za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí podniku zpět počítáno, totiž za dobu od 1. ledna 1929 do 28. února 1930. Pojistné s příslušenstvím do 30. září 1930 činí 8.915 Kč 40 h.

Z tohoto výměru podalo stěžující si družstvo dne 7. listopadu 1930 u zem. úřadu v Praze odvolání, v němž předem bylo uvedeno, že ačkoli výměr stěžujícímu si družstvu dne 1. listopadu 1930 doručený postrádá podstatné náležitosti, to jest podpisů a úřední pečeti úřadovny, podává družstvo z opatrnosti proti němu odvolání, jehož dalším věcným obsahem družstvo dovozovalo, že není právním nástupcem firmy Anny S. a neručí proto za pojistné jí vyměřené.

Výměrem z 18. prosince 1930 zamítl zem. úřad v Praze toto odvolání jako opožděné a tudíž nepřípustné, poněvadž v odpor vzatý výměr byl družstvu doručen dne 1. listopadu 1930, odvolání však — nehledic na správné poučení o opravných prostředcích — bylo podáno u zem. úřadu v Praze, odkud pak bylo odesláno úřadovně Všeobecného pensijního ústavu v Praze, kde mělo býti přímo podáno, dne 17. listopadu 1930, tedy po uplynutí 15denní lhůty, stanovené v § 133 odst. 1 zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb.

V odvolání z tohoto rozhodnutí zdůrazněno předem, že odvolání podává se pouze z opatrnosti, poněvadž výměr zem. úřadovny postrádá podstatných náležitostí, aby mohl býti považován za pravoplatný, neboť není vůbec podepsán, ani žádnou úřední pečetí opatřen. Dále uvedeno, že z téhož důvodu nemohlo býti odvolání podané zem. úřadu považováno za opožděné z toho důvodu, že došlo k zem. úřadovně teprve dne 17. listopadu 1930. Poučení o opravných prostředcích ve výměru zem. úřadovny není správné, neboť uvádí, že odvolání k zem. úřadu jest podati u »podepsané úřadovny«, na výměru však žádná úřadovna podepsána není, takže nezbylo než podati odvolání přímo k zem. úřadu.